

MARIA BORIO¹

Az Áttetszőség verseiből

(*Trasparenza*, Interlinea, Novara, 2019)

Hogyan lesz a hó, hogyan készül az üveg,
az itteni és a kinti hőmérséklet
különbségéből hogyan alakul ki a család,
az üveg rág, a tűz rág,
a füst a meleg házakból, a betonból
vagy a fekete madaraktól árad.

A vasrács mögött homályosak az üvegek,
az üvegek mögött volt a raktár,
az iskolában a helybeli gyerekek,
ott az ablak alatt a fűben kerested,
ahol most hallgatod őket,
az anyát, aki újra újtukra engedi
a tenyeréből a fekete madarakat.

Mégis szeretnéd megadni nekik, amit egy apa ad,
az archívum megőrzésére, gyarapítására
és megismerésére összpontosító apa.
Különös lábnym a hagyomány,
amit a test közepe egy szokatlan
ötlettel a légkörre hagy, mert
számolta a fűszálakat és nézte a rácsokat,
hogy megtudja, a földhöz és a falhoz miként tartoznak.

---

¹ *Maria Borio* 1985-ben született Perugiában. Kortárs olasz irodalomból doktorált, többek közt Eugenio Montaléról írt monográfiát. Versei *A tükör évkönyve (Almanacco dello specchio)* (Mondadori, Milano, 2009), a *Költészet (Poesia)* (Crocetti, Milano, 2012), az *Egyesült életek (Vite unite)* (Quaderno di Poesia Contemporanea, XII, Marcos y Marcos, Milano, 2015) kötetekben jelentek meg és az *Atelier*, *L'Ulisse*, *Italian Poetry Review* folyóiratokban. Önálló kötetei: *A másik határ (L'altro limite)* (Pordenonelegge–Lietocolle, Pordenone–Faloppio, 2017) és *Áttetszőség (Trasparenza)* (Interlinea, Novara, 2019). (*Szirmai Anna jegyzete*)

Sok évvel ezelőtt ott voltál a gyerekekkel,
és azt hitted, te nem vagy az. Sok évvel később,
az ellenkezőjét és ugyanazt mondják neked,
látszik, így lesz a hó, így készül az üveg,
így zajlik minden belül, nem várja senki.

Farnese

(Farnese)

Az ablak szól a fénynek, ne képzelődjön,
támaszkodjon a falhoz, mintha egy utca lenne.
A meztelen hát már nem fázik. Ezek a dolgok
élnék itt: az átlátszó üveg, az átlátszatlan fal,
mi a dolgokért, ívelt út a falon,
falak a lencseszerű vénákban. Minden kong,
mint bronz a sivatagban: az ártatlanság
megmozdítja a fejét. Így élsz bennem, mint aznap
a téren, amikor Giordano Bruno volt az a kis láng
mindenkinek. Benned élek, mint a hang, ami elszabadul
a beszorított épületek között, harang a kemény falon,
meleg, mint egy folyadék, megmozdítja a fejét.

SZIRMAI ANNA fordításai³

---

³ „A fordító a műfordítások készítésekor a Petőfi Irodalmi Múzeum Babits Mihály-ösztöndíjasa volt.